

Χάρης και Πάνος Κατσιμίχας



EMI



STEREO
064 170138 1

Όταν σου ξέω πορτοκάλι, νά βγαίνεις



EMI EMIA A.E.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 127 ΠΛΟΥΤΙΑΝ ΑΒΡΙΑ
ΜΑΚΕΝΖΥ ΚΙΝΤ' 12 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

MT13783 Made and Printed in Greece by EMI GREECE

Π. Καλατζόπουλος Κιθάρες, Μπάσσο, Μπουζούκια, Κόρνα EMU Κρουστά, Κόντρα μπάσσο, Μαντολίνο, DX21 Drum machine, Πιάνο EMU, Σάζι, Πιάνο, Έγχωρδα EMU DX21, RX11, Χορωδία EMU Δ. Μαρινάκης Ντράμς Γ. Γιοκαρίνης Hammond
Ε. Ρεμπούτσινα Βιολί Βιόλα Π. Ρεμπούτσινας Άκκορτεόν Μ. Διακογιώργης Κρουστά Γ. Φίλιππου Τούμπες Τάμπλες, Ντέφι Ή. Αχλαδιώτης Ταμπούρο Γ. Θεοδωρίδης Τρομπέτα Σ. Κλαθανίδης Τρομπόνι Π. Κατσιμίχας Φυσσαρόμωνα
Κ. Χαριτοδιπλωμένος Κιθάρες Δ. Παρασκευόπουλος Μελόντικα Σ. Στεφανόπουλος Κλαρίνο Φλογέρα

ΣΗΜΑΤΑ ΜΟΡΣ

Νύχτα παράδειση και νύχτα μαγεμένη
ἀπόψε μ' ἄρπαξε και κάπου με πήγαίνει.
Παίζουν στο Σάμπσιο πολύχρωμες οι μάντες,
ἀκκορντεόν, βιολιά και κόκκινες τινάντες.

Ὁ γέρος μου ψηλός κι ἡ μάνα μου κοπέλα,
κρατῶ στο χέρι ἕνα μῆλο καραμέλα,
χειροκροτήματα, ξέδρες στολισμένες,
πυροτεχνήματα, ὀμπρέλλες ἀνθισμένες.
Πέφτει τὸ θρόυ. Στ' ἄδεια οἰκόπεδα σκορπάνε
οἱ συμφορές: Μπράχμι, χρώμα μελανί, ἀσπρόμαυρες,
σκληρές φωτογραφίες, ἀσπρόμαυρες, σκληρές φωτογραφίες.
Σέ ἐλέωψα τώρα καθαρά πίσω στὸ '68, σ' ἐκείνα τὰ
μυλιάρδα στὴν πλατεία, μπροστὰ στὸ ἠλεκτρόφωνο
ὄλο τ' ἀπόγευμα ν' ἀκούει τ' ἀγαπημένο σου τραγούδι.
Ἐξω στὸ δρόμο, πέραγε θουβὴ ἡ λιτανεία, στὴ
γκρί πλατεία ἔβρεχε, Ἁγίου Δημητρίου ἀνήμερα.
Κι ὁ Ἐρικ Μπάρντον σ' ἔπαιρνε στὸ σπίτι τοῦ Ἀνατέλλοντος Ἡλίου,
σ' ἕνα ταξίδι φωτεινὸ, μακριὰ ἀπὸ ἅλα αὐτὰ -οπισσμένες πόρτες
καὶ μισὰ συνθήματα στοῦς τοίχους-,
ἅλα ἀρχίσανε χωρίς καὶ τέλειωσαν ἀργὰ καὶ δύσκολα.

1973: Σημέριμα φριχτό, σὺν πιστολιὰ.
Ἄνοιγμ ἀργὰ τὰ μάτια μου
ἀπ' τὴν λιποθυμία. Κύλησαν γρήγορα τὰ χρόνια,
πέρασε ὁ καιρὸς ἀργὰ.
Κι, ἂν τώρα σ' ἄδειο τοῖρο ἀκροβατῶ ξανά
σφραγιζόμενος μὲ νόημα τὸ στόμα,
εἶναι γιὰ θουβὴ, θουβὴ,
παραφύλαξι ἢ δύσκολη ἐφηβεία τῶν 29'.

1. «Κι ἂν τώρα σ' ἄδειο τοῖρο... ἡ δύσκολη ἐφηβεία
τῶν 29'». Διασκευή ἀπὸ τὸ ποίημα «Ἡ δύσκολη ἐφηβεία τῶν 29'» τοῦ
Κίμωνος Ρηγάδου («Τὰ Χλωμά Παιδιά», Διογένης).
2. «Πυροτεχνήματα, ὀμπρέλλες ἀνθισμένες»:
ὁ στίχος τοῦ Τάσου Λειβαδίτη.

ΝΥΧΤΩΣΕ, ΝΥΧΤΑ

Εἶναι κάτι σταυροδρόμια μαγεμένα,
πού συναντιόμαστε καὶ ἄστερα χανόμαστε.
Πόσες φορές δὲν ἐκλαψα γιὰ σένα
πού ζήσαμε μαζί τόσα πολλά
καὶ πιά δὲ γνωριόμαστε, δὲ γνωριόμαστε.

Νύχτωσε, νύχτα, νύχτωσε, καὶ σκέπασέ με.
Νύχτωσε, νύχτα, νύχτωσε, καὶ παρηγόρησέ με.

Μαργαριτέρια μου, φεγγαρολουσμένα,
δὲν ἤξερες, δὲν ἤξερα, καὶ παιδευτήκαμε.
Αὐτὸ πού μὲς ἀνέκει τὸ κάνουμε κομμάτια:
Δὲν ἔφτανε ἡ ἀγάπη πού ὀρκιστήκαμε, χαθήκαμε.

Καινούργιους φίλους καὶ παρέες προσπάθησα.
Πῶς θὰ 'ναι ὅλα πῶς δύσκολα πρέπει ν' ἀποφασίζω.
Μ' ἀπ' ὅλα περισσότερο αὐτὸ πού μὲ πειράζει
εἶναι τὴν ἀπουσία σου πῶς πᾶν νὰ συνηθίσω,
πῶς πᾶν νὰ συνηθίσω.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ ΤΑ ΣΠΙΡΤΑ

Παραμονὴ Πρωτοχρονιάς,
Ἄποψε μὲς στὸ χιόνι
σπίρτα στὸ δρόμο εἰς σουλά,
καὶ εἶσαι τόσο μόνη.
Χρόνια πολλά, χρόνια καλά,
χρόνια εὐτυχισμένα,
κι, ἂν περισσεύει μιά δραχμή,
σκεφτεῖτε με καὶ μένα.

Μὰ ποιὸς νὰ σταθεῖ νὰ κοιτάξει, τὰ σπίρτα σου ποιὸς νὰ σκεφτεῖ;
Νυχτάνει σὲ λίγο, νυχτάνει, διαβάτες περνοῦν θιαστικοί.

Ἐνα σπιρτάκι ἀναψε
μέσα στ' ἄσπρα δαχτυλά της,
πορτοκαλένιο ἀστραψε
τὸ χιόνι ὀλόγυρά της.
Καὶ ἐξέφου, μπρός στὰ πόδια της,
μιά σόμπα ἀσημένια
εἶδε νὰ καίει μὲ φωτιὰ
ζεστή, μαλαματένια,
καὶ τὸ ποτάμι τὸ θαθὺ
πού ἦταν παγωμένο,
ἐλαμψε σὺν παράθυρο
τῆ νύχτα φωτισμένο.

Καὶ μὲς στὸ θυθὸ ἐκεῖ κάτω, νεράιδες ἀρχίσαν χορὸ.
Μὰ σθῆναι τὸ σπιρτό καὶ πέφτει ὀμηπὴ καὶ σκοτάδι λευκὸ.

Ἄναβει ὀλόκληρο κουτί,
κι ἀκούστηκε κιθάρα,
κι ἔσταξε φῶς τὸ γεφυριὸ
ἢ πέτρινη καμάρα.
Καὶ ἤρθε μέσα ἀπὸ τὸ φῶς,
ὅπως στὰ ὄνειρά της,
ἡ μάνα της μὲ τὸ φιλιὰ
καὶ τὴ ζεστὴ ἀγκαλιά της.

Μανουλά κι εἰσύ, μὴ μ' ἀφήσεις μονάχη τῆ νύχτα αὐτή.
Φοβάμαι, κρυώνω ἐδῶ πέρα. Ἄχ, πάρε με τώρα μαζί.

Παραμονὴ, Πρωτοχρονιά.
Τώρα ποιὸς τῆ θυμάται,
Ἄχ, δὲν τὴν σκέφτηκε κανεὶς,
μοιάζει σὺν νὰ κοιμάται.

Θά 'θγα ντελάλης
στὸν κόσμο ἕνα πρωί,
καὶ θά φωνάξω:
-Βεζυροπούλα, μὴ!
Μὴν τὸ προδίδεις ποτὲ τὸ μυστικὸ,
ἄχ, ἦταν ἡ ἀγάπη μας μαχαίρι δικοπο.

Κι ἂν χαμηλώνω τὰ μάτια ὅταν περνᾶ,
εἶναι γιὰ τὴ ντρέπομαι.
Γιὰτ' ἔμαι ἀπ' ἄλλη γειτονιά.

- Ἡ Βεζυροπούλα μὲ τὸ σάζι, εἶναι μὴ ντροπαλὴ σκιά,
χαρομένη γιὰ πάντα τὸ λευκὸ πανί τῆς μουσικῆς μὰς
μνήμης, φωτισμένης ἀκόμα ἀπὸ τὴ λάμψη τῶν
μπαγλαμάδων καὶ τῶν μακρινῶν ἀνευρημαρμένων
φωνῶν τῆς λαϊκῆς μὰς μουσικῆς.

Σ' ἕνα ὑπόγειο στὴν πλατεία Ἀθροσυνίας,
συγκεντρωθήκαν τὰ ποντικά μὴνὰ μὴνὰ
γιὰ νὰ σκεφτοῦν πῶς θὰ γλιτώσουν μιά γιὰ πάντα
ἀπὸ τοῦ γάτου τὸν αἰώνιο βραχνά.

Τὸ συζητᾶνε ἡμέρες καὶ ἡμέρες,
μὰ τελικὰ δὲν καταλήξαν πουθενά,
καὶ εἶχαν ὅλοι πιά συνειδητοποιήσει
ὅτι κομπλάρουν ἢ συνέλευση γερά.

Τότε πετᾶνε ἕνα νεαρό καὶ λέει:
-Βρήκα τὴ λύση τοῦ προβλήματος, παιδιὰ!
Θά πλησιάσουμε τὴν ἄρα πού κοιμάται,
καὶ θὰ τὸ δέσουμε κουδούνια στὴν οὐρά.

Κι ὅλοι φωνάζαν: Μπράβο! Αὐτὸ εἶναι! Συμφωνοῦμε!
καὶ πέρασε ἡ προτασὴ τοῦ παμψηφεί.
Μὰ ἕνας γέρος ποντικός τούς λέει, «Δικαίωμα»,
καὶ βέτι τὴν ἐξῆς ἐρώτησε:

- Ἄμα μὴ λύσετε αὐτὴ τὴν ἀπορία, τότε δὲν θὰ ἔχω
ἀντίρρηση καμιά. Ποίος ἀπὸ ὅσους τολμᾶει τὸ
γάτο νὰ ζυγώσει, νὰ τὸ κρεμάσει τὴν
κουδούνια στὴν οὐρά;

Καὶ ἀπὸ τότε ἔχουν περάσει χίλια χρόνια
κι ἀκόμα ὁ γάτος τὰ ποντικά κυνηγᾷ.
Πού πάει νὰ πεῖ, ὅτι δὲ βρέθηκε κανένας
νὰ τὸ κρεμάσει τὴν κουδούνια στὴν οὐρά.

Ὅλες οἱ λύσεις εἶναι φίνες καὶ ἄριστες,
τότε καὶ μόνο ὅταν εἶναι ἐφικτές.
Μὰ σὺν δὲν ἔχεις κότσια νὰ τὶς ἐφαρμόσεις
ἀσ' τες καλύτερα, καθόλου μὴν τίς λές.

(Μήνυσις στὸ Διευθυντὴ τοῦ
Ἄστυνομικοῦ τμήματος):

Κύριε Διευθυντά, κλπ.

Καταγγέλω δύο μάτιακια
πού μού κόβουνε τὸν ὕπνο,
μὲ πειράζουν ἀπ' ἄντικρυ,
μὲ κοιτοῦν ὀρθάνοχα!
Ὅπου πᾶν, νὰ 'τα ἐμπρός μου,
καὶ στὸ γέμμο, καὶ στὸ δειπνο,
καὶ κυκλοφοροῦν στὸ νοῦ μου
πέρα ἀπ' τὰ μεσοῦνυχτα!

ΚΑΤΑΓΓΕΛΩ...

Μὲ θυμῶνουν μὲ πεισιμῶνουν
πλάι μου σπιθοβολοῦνε
μού 'χουν κάνει τὸ μωλὸ μου
πανδαιμόνιο βοθῆ!
Βλέπετε, κυρ-ἀστυνόμνε,
τῆ ζωῆ μου ἀπειλοῦνε
κι ἐρχομαὶ νὰ σὰς ζητήσω
καὶ ἀσφάλεια ζωῆς!

Μὲ φωτιές κοντὰ μου παίζουν,
θὰ μὲ κάθουν καμῖν ἄρα!
Παίζουν πλάι μου σὺν παιδάκια,
νοιώθετε τὴν συμφορὰ μου;
Διατάξτε νὰ τὰ πᾶσουν!
Θὰ μπορούσατε ἐσεῖς τώρα
φυλακῆ νὰ μοῦ τὰ βάλετε,
καὶ τὰ δύο μὲς στὴν καρδιά μου!

ΚΑΤΑΓΓΕΛΩ ΔΥΟ ΜΑΤΑΚΙΑ!
Ποίημα τοῦ Α. Καρακάση
(ἀπὸ τὴν ἀνθολογία τοῦ Ρ. Αποστολίδου).
Τὸ μουσικὸ θέμα τοῦ κλαρίνου καὶ τῆς κιθάρας
εἶναι τοῦ Γιάννη -Μπάχ- Σπυροπούλου.
Οἱ αὐτοσχεδιασμοὶ τοῦ κλαρίνου
στὸ τελευταῖο μέρος τοῦ τραγουδιοῦ εἶναι
τοῦ Στέφανου Στεφανόπουλου.

ΕΧΕΜΥΘΕΙΑ

Πέρασ τὸν Αὐγουστο, ἀργὰ, μὲ τὴ θερμὴ δροσιά
τοῦ ἀπογεύματος, ἢ «Ἐχεμυθία»
τοῦ Ἀνδρέα Ἐμπειρικοῦ μὰς φηθίρουμε τὴν
κρυμμένη τῆς μουσικῆς.
Τὴν ἀφιερῶνουμε στὸν ποιητῆ.

Η ΜΑΪΜΟΥ

Κάποτε, σ' ἕνα μακρινὸ λιμάνι τοῦ Ἴνδικού,
δίνοντας μιά πολύχρωμη μεταμῆτὴ γραβάτα
σ' ἕναν ἀράπη, μιά μικρὴ ἀγόρσα μαίμου
μὲ μάτια κρύβια, σκεπτεῖνὰ καὶ πονηρὰ γεμάτα.

Τὶς πρώτες μέρες μοναχὴ στὴς πλώρης μιά γωνιά,
Ξερνοῦσε καὶ μὲ κοιτάζε θουβὴ καὶ λιμπμένη,
μὰ σὺν ἐπέρασε καιρὸς, ἐρχόταν μοναχὴ
κι ὤρες πολλές στὸν ὦμο μου ἐρχινοῦσαν καθισμένη.

Στὰ πόρτα τῆς ἀγόρσα μανάνες καὶ γλυκὰ
κι ἐξω μ' ἕνα μικρὸ σκονί τὴν ἐθγαζα δεμένη
κι ἀφού σ' ὅλα καθόμασαν καὶ πίναμε τὰ μᾶρ,
στὸ φορτηγὸ γυριόμαε κι οἱ δύο μὰς μεθυσμένο.

Κάποια φορὰ πού πήγαῖνα μαζί τῆς σκεφτικός,
ἐξέφυγ' ἀπ' τὰ χέρια μου χαρούμενη καὶ πάει.
Εἶχε προτέρημα πολὺ μεγάλο: Νὰ σιωπᾶει.
Μὰ εἶχε κι ἀπ' τὴν ὑπουλιὰ καρδιά τῆς γυναικός.

-Ἡ Μαίμου τοῦ Ἴνδικού Λιμανιοῦ-. Ἀπὸ τὸ -Μαραμού- τοῦ
Νίκου Καθθαδία (Κέδρος).

ΟΤΑΝ ΣΟΥ ΛΕΩ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ, ΝΑ ΒΓΑΙΝΕΙΣ

Γυριζῶ μὲς στὸ σπίτι μόνος μου,
οἱ γέροι μου δὲν εἶναι ἐδῶ.
Τριγύρω ὅλα τὰ πράματα τὰ ξέρω ἀπὸ παιδί.
Ἄνοιγμ τὸ συρτάρι: Κάτι ψευτοκοσμηματα τῆς μόνος μου
κι ὁ νυχοκόπτης ὁ παλιὸς τοῦ πατέρα μου εἶν' ἐκεῖ.

Πηγαῖνω στὸ σαλόνι. Ὅλα σὲ ἄλλες ἐποχές σταματημέν
Μετράει ἀνάποδα ὁ καιρὸς, πᾶνω σὲ κάτι γυαλικά
πού σπάζουν ἕνα-ἕνα.

Εἶναι πολὺ σκληρὰ νὰ θάβεις τὰ ζύλινα σπαθιά σου,
καὶ ἐξοφικὰ νὰ μεγαλώνεις μὲ χίλια δύο γιὰτὶ
μὲς στὴν καρδιά σου, μὲς στὴν καρδιά σου.
Ταξιδεύοντας σὲ γκρίζες θάλασσες στὰ λίγα φωτεινὰ
διαλείμματα δροσιάς,
ἀκουσα τὸ τραγούδι ὡς τὸ τέλος κι ὁ θάνατος γελοῦσε
μὲ λυγμούς.

Γυριζῶ μὲς στὸ σπίτι μόνος μου,
οἱ γέροι μου δὲν εἶν' ἐδῶ.
Ἄνοιγμ τὴ ντουλάπα καὶ μέσα στὸ καθρέφτη
θλένω ἕνα παιδί νὰ μοῦ γελᾶει καὶ νὰ μοῦ λέει:
-- Ἐμένα μ' ἔχουν θάλει τιμωρία.
Ὅμως, κάθε φορὰ πού θέλεις νὰ 'ρχεσαι ἀπὸ δῶ,
ἀπ' τὸ γυαλί νὰ μπαῖνεθαῖναις.
Ἐμένα δὲ μὲ βλέπουνε,
κι, ὅταν σοῦ λέω πορτοκαλί τρεῖς φορές, νὰ βγαίνεις-.

Γυριζῶ μὲς στὸ σπίτι μόνος μου.

* Ἀφιερωμένο στὸν Μάνο Χατζιδάκι.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΚΟΜΑ ΕΔΩ

Κάθετα τὰ βράδια μέχρι πολὺ ἀργὰ
πίνοντας μόνος καὶ θουβὴ ταγάρα,
δὲν καταλαβαῖνε τὴν καινούργια μουσικῆ,
θυμάται τὸ Βᾶν Μόρρισον καὶ μαλλοχλοῖ.

Ἀπὸ χωρίς ἀγάπησε τοὺς στίχους τοῦ Σεφέρη,
μὰ τώρα πιά δὲν ἔξερε, μὰ τώρα πιά δὲν ἔξερε.
Βαρῆθηκε νὰ δραπετεύει στὰ ὄμορφα τραγούδια.
Βαρῆθηκε νὰ ταξιδεύει στὶς μέρες πού θὰ 'ρθουν,
στὶς μέρες-

Κάπως τὰ βολεύει κουτσά-στραβά.
Ψήφισε τρεῖς τέσσερις φορές ἀριστερά,
κι, ἄς τοῦ φαινόταν νὰ 'ναι κωμῶδια ὄλ' αὐτὰ,
στὸν Θεοτιβάλ τὴ θλίψη ξανά θὰ περιπλανηθεῖ.
Τρέμει μήπως ἐξοφικὰ μ' αὐτὴν συναντηθεῖ,
λάθος ραντεβού σὲ λάθος καφενεῖα,
καὶ μιά ζωὴ δύο πόντους ἐξω ἀπ' τὴ ζωῆ.
Ἀκόμα κι ἂν αὐτοὶ πού θέλαμε δὲ γίναμε,
ἀκόμα κι ἂν αὐτοὶ πού εἴμασαν δὲ μείναμε.

Εἴμαστε ἀκόμα ἐδῶ, εἴμαστε ἀκόμα ἐδῶ
ψάχνοντας στὰ τυφλά καινούργιους τρόπους.
Ἄχ, εἶναι δύσκολο πολὺ γιὰ μὴν ἀγάπη νὰ χαθεῖς, νὰ σθῆσαι,
μὰ δύο φορές πῶς δύσκολο εἶναι γι' αὐτὴ νὰ ζήσεις.
Νὰ ζήσεις.



